

ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อสืบบ - หมายเลขยีสืบแปด

เอเสเคียล บทที่เก้า

Jeff Pippenger

2026-08-22

ตามการดลใจ เมื่อกล่าวถึงการดลใจ “ข้อเท็จจริงทุกประการย่อมมีนัยสำคัญของมัน” และ
“หลักการทุกประการย่อมมีนัยสำคัญของมัน”

“พระคัมภีร์ประกอบด้วยหลักการทั้งปวงที่มนุษย์จำเป็นต้องเข้าใจ
เพื่อจะได้รับการเตรียมพร้อมทั้งสำหรับชีวิตนี้หรือสำหรับชีวิตที่จะมาถึง
และหลักการเหล่านี้ทุกคนสามารถเข้าใจได้ ไม่มีผู้ใดที่มีจิตใจซาบซึ้งต่อคำสอนของพระคัมภีร์จะอ่านแม้เพีย
ยงตอนหนึ่งตอนใดจากพระคัมภีร์โดยไม่ได้รับแนวคิดอันเป็นประโยชน์บางประการจากตอนนั้นเลย
แต่คำสอนอันทรงคุณค่ายิ่งของพระคัมภีร์นั้น
มีอาจได้มาจากการศึกษาที่กระทำเป็นครั้งคราวหรืออย่างกระจัดกระจาย ระบบความจริงอันยิ่งใหญ่ของพระ
คัมภีร์มิได้ถูกนำเสนอไว้ในลักษณะที่ผู้อ่านที่เร่งรีบหรือประมาทจะสามารถมองเห็นได้ชัดเจน
ชุมทรัพย์จำนวนมากของพระคัมภีร์ซ่อนอยู่ลึกไกลใต้พื้นผิว
และจะได้มาอีกต่อเมื่อค้นคว้าอย่างพากเพียรและพยายามอย่างต่อเนื่องเท่านั้น
ความจริงทั้งหลายที่ประกอบกันขึ้นเป็นองค์รวมอันยิ่งใหญ่จะต้องถูกแสวงหาและรวบรวมไว้ ‘ที่นิมิต
และที่นั่นหนอย’ อิสยาห์ 28:10”

“เมื่อได้รับการค้นคว้าอย่างถี่ถ้วนและรวบรวมเข้าด้วยกันดังนี้แล้ว
จะพบว่าสิ่งเหล่านั้นประกอบกันได้อย่างสมบูรณ์แบบ พระกิตติคุณแต่ละเล่มเป็นส่วนเติมเต็มแก่เล่มอื่น ๆ
คำพยากรณ์ทุกข้อเป็นคำอธิบายของอีกข้อหนึ่ง
สัจธรรมทุกประการเป็นการคลี่คลายของสัจธรรมอีกประการหนึ่ง
แบบอย่างทั้งหลายในระบบพิธีการของยิวได้รับการทำให้กระจ่างโดยพระกิตติคุณ
หลักการทุกประการในพระวจนะของพระเจ้ามีที่ทางของตน ข้อเท็จจริงทุกประการมีนัยสำคัญของตน
และโครงสร้างอันสมบูรณ์นั้น ทั้งในด้านแบบแผนและการดำเนินการ
เป็นพยานถึงพระเจ้าทรงเป็นผู้ประพันธ์ของมัน โครงสร้างเช่นนี้
ไม่มีจิตใจใดนอกจากพระจิตของพระเจ้าทรงมองเห็นได้เท่านั้นที่จะสามารถคิดออกแบบหรือสร้างสรรค์ได้”
Education, 123.

ข้อเท็จจริงก็คือ สำนวนภาษาฮีบรู “ereb boqer” ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์แปดครั้ง และทุกครั้งล้วนแปลว่า
“เย็นและเช้า” ยกเว้นใน Daniel 8:14 ซึ่งแปลว่า “วัน” ตามการดลใจ ข้อสืบบี้นั้นเป็น
“รากฐานและเสาหลักสำคัญของความเชื่อแอดเวนติสต์”

“พระคัมภีร์ข้อซึ่งเหนือกว่าข้ออื่นทั้งปวง
อันเป็นทั้งรากฐานและเสาหลักสำคัญของความเชื่อเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ คือถ้อยคำประกาศว่า
‘ถึงสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานนมัสการจึงจะได้รับการชำระ’ [Daniel 8:14.]” The Great
Controversy, 409.

ดังนั้น ข้อเท็จจริงก็คือว่า “วันเวลา” ในข้อนั้นเป็นครั้งที่แปดที่สำนวนภาษาฮีบรูดังกล่าวถูกใช้ในพระคัมภีร์
และปรากฏการณ์ในพระคัมภีร์แห่งการทรงนำเชิงพยากรณ์ของพระเจ้าเหนือบรรดาผู้แปลฉบับคิงเจมส์
ได้เชื่อมโยงโดยเจตนา บริศนาในพระคัมภีร์เรื่องที่แปดซึ่งเป็นของทั้งเจ็ด
เข้ากับข้อนั้นซึ่งเป็นตัวแทนของนิมิตหนึ่งในสองนิมิตในบทที่แปด คำคำหนึ่งที่แปลว่า “นิมิต”

ในบทที่แปดคือคำภาษาฮิบรู "chazon" และอีกคำหนึ่งคือ "mareh" คำว่า "mareh" หมายถึงการปรากฏ และนิมิต "mareh" ก็คือนิมิตแห่งการปรากฏของพระคริสต์ในพระวจนะเชิงพยากรณ์ของพระเจ้า นิมิต "mareh" ใน Daniel 8:14

ระบุว่าพระคริสต์จะต้องทรงปรากฏและเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างฉับพลันในวันที่ 22 ตุลาคม 1844 ความจริงทั้งหมดนี้เป็นข้อเท็จจริง และสิ่งเหล่านี้ย่อมเกี่ยวเนื่องกับข้อนี้ซึ่งเป็นเสาหลักกลาง และเสาหลักกลางนั้นมิใช่หลักคำสอนหรือคำพยากรณ์ที่สำเร็จลงในวันที่ 22 ตุลาคม 1844 แต่ข้อเท็จจริงก็คือว่าข้อนี้คือพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นเสาหลักกลาง

"ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสภาพแห่งความสิ้นหวังหุดหู่เช่นนั้น
ข้าพเจ้าได้ฝันนิมิตประการหนึ่งซึ่งประทับใจในจิตใจของข้าพเจ้าอย่างลึกซึ้ง
ข้าพเจ้าฝันว่าได้เห็นพระวิหารแห่งหนึ่ง ซึ่งมีผู้คนจำนวนมากกำลังหลั่งไหลเข้าไป
มีเพียงผู้ที่เข้าไปสักขีในพระวิหารนั้นเท่านั้นที่จะได้รับความรอดเมื่อเวลาสิ้นสุดลง;
ทุกคนที่ยังคงอยู่นอกพระวิหารจะพินาศไปเป็นนิตย์
ฝูงชนภายนอกซึ่งต่างดำเนินไปตามวิถีทางอันหลากหลายของตน
ได้เยาะเย้ยและถากถางผู้ที่กำลังเข้าไปในพระวิหาร และบอกแก่เขาเหล่านั้นว่า
แผนการแห่งความปลอดภัยนี้เป็นการล่อลวงอันเจ้าเล่ห์ ทั้งที่จริงแล้วไม่มีอันตรายใดเลยที่จะต้องหลีกเลี่ยง
พวกเขาถึงกับเข้าจับกุมบางคนไว้เพื่อขัดขวางมิให้รับแรงเข้าไปภายในกำแพงนั้น"

"ด้วยเกรงว่าจะถูกเยาะเย้ย ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรรออยู่นกว่าฝูงชนจะสลายตัวไป
หรือจนกว่าข้าพเจ้าจะสามารถเข้าไปโดยที่พวกเขาไม่ได้สังเกตเห็น แต่แทนที่จำนวนคนจะลดน้อยลง
กลับเพิ่มมากขึ้น และด้วยเกรงว่าจะสายเกินไป ข้าพเจ้าจึงรีบออกจากบ้านและเบียดฝ่าฝูงชนไป
ด้วยความกระวนกระวายที่จะไปถึงพระวิหาร
ข้าพเจ้ามิได้สังเกตหรือใส่ใจต่อฝูงชนที่ห้อมล้อมอยู่รอบตัวเลย"

"เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปในอาคารนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่าพระวิหารอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้นตั้งอยู่ได้ด้วยเสาเอกต้นมหึมาต้นเดียว
และมีลูกแกะตัวหนึ่งถูกผูกไว้กับเสานั้น สภาพของมันฉีกขาดแหลกเหลวและมีโลหิตไหลนอง พวกเราที่อยู่
ณ ที่นั้นดูประหนึ่งรู้กันอยู่ว่า ลูกแกะนี้ได้ถูกฉีกทิ้งและฟกช้ำเพราะเห็นแก่เรา
ทุกคนที่เข้าไปในพระวิหารจำต้องมายืนอยู่ต่อหน้ามันและสารภาพบาปของตน
เบื้องหน้าลูกแกะนั้นมีที่นั่งยกสูงตั้งอยู่ และบนที่นั่งนั้นมีชนหมู่หนึ่งนั่งอยู่ด้วยท่าที่เปี่ยมสุขยิ่งนัก
แสงสว่างแห่งสวรรค์ดูประหนึ่งส่องฉายอยู่บนใบหน้าของเขาเหล่านั้น
และเขาได้สรรเสริญพระเจ้าและขับร้องบทเพลงแห่งการขอบพระคุณด้วยความยินดี
ซึ่งฟังประหนึ่งดุจดนตรีของเหล่าทูตสวรรค์ คนเหล่านี้คือผู้ที่ได้มาปรากฏต่อหน้าลูกแกะ
สารภาพบาปของตน ได้รับการอภัยแล้ว
และบัดนี้กำลังรอคอยด้วยความชื่นชมยินดีต่อเหตุการณ์อันน่ายินดีบางประการ"

"แม้ภายหลังที่ข้าพเจ้าได้เข้าไปในอาคารนั้นแล้ว ความหวาดกลัวก็ครอบงำข้าพเจ้า
และมีความละอายใจเกิดขึ้นว่าข้าพเจ้าจำต้องถ่อมตนลงต่อหน้าคนเหล่านี้;
แต่ดูประหนึ่งว่าข้าพเจ้าถูกบังคับให้ก้าวต่อไป และกำลังค่อย ๆ
เคลื่อนไปอ้อมเสาเพื่อจะเผชิญหน้ากับลูกแกะนั้น เมื่อมีเสียงแตรดังขึ้น พระวิหารก็สั่นสะเทือน
เสียงให้ร้องแห่งชัยชนะก็ดังขึ้นจากบรรดาวิสุทธิชนที่ชุมนุมกันอยู่
ความสว่างอันน่าสะพรึงกลัวก็ส่องทั่วอาคาร แล้วทุกสิ่งก็ตกอยู่ในความมืดมิดอย่างเข้มข้น
ผู้คนที่เปี่ยมด้วยความสุขเหล่านั้นล้วนหายไปในพร้อมกับความสว่างนั้น และข้าพเจ้าก็ถูกทิ้งไว้ตามลำพัง
ท่ามกลางความมืดของอันเงียบงันแห่งราตรี"

“ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาด้วยความทุกข์ระทมในจิตใจ และแทบไม่อาจทำให้ตนเองเชื่อได้ว่าตนได้ฝันไป
ดูประหนึ่งว่า ฆาตกรรมของข้าพเจ้าได้ถูกกำหนดไว้แล้ว;
ว่าพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงละจากข้าพเจ้าไป และจะไม่ทรงกลับมาอีกเลย” Experience
and Teachings, 24, 25.

บัดนี้เรากำลังถูกทดสอบว่าเราจะเข้าไปในพระวิหาร
แล้วภายหลังจะสารภาพบาปของเราและรับพระพรแห่งการทรงชำระให้ชอบธรรมของพระองค์หรือไม่ การทรงเร
ยครั้งสุดท้ายนี้ให้เข้าไปในพระวิหารถูกห้อมล้อมด้วยอุปสรรคเพื่อขัดขวางการเข้าไปของเราแต่ละคน
แต่หากบัดนี้เรายังลังเล เราจะถูก “ปล่อยให้อยู่ตามลำพังท่ามกลางความสยดสยองอันเจียนถึงแห่งราตรี”
แต่ไม่มีไซประเด็นเดียวของข้าพเจ้า

มีการเน้นย้ำอย่างมีเจตนาไว้ในข้อนี้ซึ่งสำคัญที่สุด โดยการรวมความแตกต่างของคำว่า “days” ไว้ด้วย
ซึ่งนำพาปริศนาเชิงพยากรณ์ที่ว่า แปดนั้นมาจากเจ็ด

อันเป็นหนึ่งในวงล้อทั้งหลายแห่งช่วงเวลาแห่งการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน
ในช่วงเวลาแห่งการประทับตรา

เขาไปโปรเตสแตนต์และเขาริพับลิกันแห่งอาณาจักรที่หกของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์จะทำให้ปริศนาที่ว่า
แปดนั้นมาจากเจ็ด สำเร็จครบถ้วนทั้งคู่ ในบรรดาประธานาธิบดีแปดคนตั้งแต่เวลาแห่งอาสานในปี 1989
หรัมป์ได้กลายเป็นกษัตริย์องค์ที่หกของอาณาจักรที่หก และหลังจากที่เขาชนะวาระที่สอง

เขาก็กลายเป็นองค์ที่แปดซึ่งมาจากเจ็ด

ในการกระทำของสหรัฐอเมริกาในการทำข้าพระราชกฤษฎีกาแห่งมิลานในปี 313

ขบวนการเลาติเซียของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนจะกลายเป็นขบวนการฟีลาเดลเฟียของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน
ช่วงเวลาแห่งการประทับตราสิ้นสุดลงที่กฎหมายวันอาทิตย์ ซึ่งบาดแผลถึงตายของสันตะปาปาได้รับการเยียวยา
และด้วยเหตุนี้นางจึงทำให้ปริศนาในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ดสำเร็จครบถ้วน ในฐานะองค์ที่แปดซึ่งมาจากเจ็ด

ข้อเท็จจริงหนึ่งประการ ซึ่งสื่อไว้ในวลีภาษาฮีบรูหนึ่งวลี ในฐานะคำภาษาอังกฤษคำเดียว

ได้นำข้อพระคัมภีร์ที่ระบุการเปิดของการพิพากษาเข้าสู่ข้อพระคัมภีร์ที่ระบุการปิดของการพิพากษา

ในช่วงเวลาแห่งการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ข้อเท็จจริงทุกประการล้วนมีทิศทางของมัน

และมีถ้อยคำเพียงแห่งเดียวในพันธสัญญาใหม่ที่เป็นการประกอบเชิงตัวเลขของ “จำนวน” หนึ่งคุณด้วย

“จำนวน” อีกหนึ่ง และมีเพียงสองแห่งเท่านั้นในพันธสัญญาเดิม อัลฟาของ “การประกอบเชิงตัวเลข”

อยู่ในปฐมกาล

ถ้าหากคาอินจะได้รับการแก้แค้นถึงเจ็ดเท่าแล้ว แท้จริงลามะก็จะถึงเจ็ดสิบเจ็ดเท่า ปฐมกาล 4:24

“โครงสร้างเชิงตัวเลข” ของโอเมกาอยู่ในพระธรรมมัทธิว

ครั้นแล้วเปโตรเข้ามาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์ทำผิดต่อข้าพระองค์
ข้าพระองค์ควรจะยกโทษให้เขาสักกี่ครั้ง? ถึงเจ็ดครั้งหรือ?” พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่า
ถึงเจ็ดครั้ง แต่ถึงเจ็ดสิบคูณเจ็ด” มัทธิว 18:21, 22

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายในพระคัมภีร์ที่มีการระบุจำนวนหนึ่งให้ถูกนำไปคูณกับอีกจำนวน
หนึ่ง มีตัวเลขอยู่มากมาย

แต่ทั้งอัลฟาแห่งปฐมกาลและโอเมกาแห่งมัทธิวมิโครงสร้างเชิงตัวเลขที่เหมือนกันทุกประการ

และทั้งสองใช้ตัวเลขเดียวกันคือ ‘เจ็ด’ และ ‘เจ็ดสิบ’

ระหว่างอัลฟากับโอเมกา; ส่วนกลาง และที่อื่นเพียงแห่งเดียวซึ่งมีโครงสร้างเชิงตัวเลขนี้ปรากฏอยู่คือในเลวินิตี บทที่ยีสิบห้า ที่นั่นตัวเลขทั้งสองมิใช่ 'เจ็ด' และ 'เจ็ดสิบ' แต่เป็น 'เจ็ดคุณเจ็ดปี'

และเจ้าจันนับปีสะบาโตเจ็ดคราวสำหรับตน คือเจ็ดครั้ง ๆ ละเจ็ดปี;
และช่วงแห่งปีสะบาโตทั้งเจ็ดนั้นจะเป็นสี่สิบเก้าปีสำหรับเจ้า เลวินิตี 25:8

โครงสร้างเชิงตัวเลขส่วนกลางใช้จำนวน 'เจ็ด' อีกครั้งหนึ่ง มิใช่จำนวน 'เจ็ดสิบ'
ข้อความตอนที่มีมันตั้งอยู่นั้นมีทั้งพระพรสำหรับการเชื่อฟัง และคำสาปแช่งสำหรับการไม่เชื่อฟัง
พระพรแห่งการปล่อยทาสให้เป็นอิสระและการคืนที่ดินนั้น ถูกนำมาเปรียบเทียบกับคำสาปแช่งเรื่องเจ็ดเท่า
ซึ่งถูกกล่าวถึงสี่ครั้งในเลวินิตี บทที่ยีสิบหก
พระพรดังกล่าวรวมถึงการทรงคำจูนขององค์พระผู้เป็นเจ้าในระหว่างปีที่แผ่นดินได้หยุดพัก
และพระพรทวีคูณในปีแห่งยูบิลี
และคำสาปแช่งในบทที่ยีสิบหกก็เป็นสิ่งคู่ขนานในคำเตือนแห่งพันธสัญญาของทั้งสองบทนั้น

โครงสร้างเชิงตัวเลขตรงกลางปรากฏอยู่ในเลวินิตี 25:8 ("เจ็ดครั้งเจ็ดปี")
และถูกจับคู่ในทันทีเข้ากับการพิพากษาแบบ "เจ็ดเท่า" สี่ครั้งในเลวินิตี 26 ดังนั้น
โครงสร้างเชิงตัวเลขตรงกลางจึงเป็นตัวแทนทั้งพระพรและคำสาปแช่ง
ก่อให้เกิดพยานหลักฐานสองชั้นในพระธรรมเลวินิตี
โครงสร้างเชิงตัวเลขของพระพรหรือของคำสาปแช่งแห่งยูบิลีถูกวางไว้ระหว่างการพิพากษาของลามะค
และการที่พระเยซูทรงระบุขีดจำกัดของระยะเวลาแห่งการทดลอง
ทั้งสามสิ่งนี้รวมกันกำลังชี้ให้เห็นถึงขีดจำกัดแห่งการทดลอง ซึ่งเมื่อสิ้นสุดลงแล้ว
จะสำแดงคนกลุ่มหนึ่งที่ได้รับพระพร และอีกกลุ่มหนึ่งที่ถูกสาปแช่ง อัลฟาและโอเมกา
ซึ่งเป็นตัวแทนของข่าวสารทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สาม
ชี้ให้เห็นว่าสี่ร้อยเก้าสิบเป็นสัญลักษณ์ของระยะเวลาแห่งการทดลอง
เมื่อสิ่งนี้ถูกประกอบเข้ากับคำสาปแช่งหรือพระพรแห่งยูบิลี
ข้อเท็จจริงเหล่านี้ย่อมมีความสำคัญเมื่อเราเข้าใจการศึกษาพระธรรมเอเสเคียล บทที่หนึ่ง ข้อที่หนึ่ง
ซึ่งระบุให้เอเสเคียลอยู่ในปีที่สามสิบของวาระยูบิลีรอบที่สิบเจ็ด

วาระปีแห่งยูบิลีรอบนั้นสิ้นสุดลงเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ปี 573 ก่อนคริสตกาล
และเป็นแบบล่วงหน้าไม่เพียงของวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เท่านั้น
แต่ยังของกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้าด้วย บัดนี้เราอยู่ในปี 2026
ซึ่งเป็นปีที่สิบเจ็ดของวาระปีแห่งยูบิลีรอบที่เจ็ดสิบ
วาระปีแห่งยูบิลีรอบนี้ได้รับการแสดงเป็นแบบล่วงหน้าโดยวาระปีแห่งยูบิลีรอบที่ 'สิบเจ็ด'
ซึ่งเอเสเคียลยืนอยู่ในปีที่สามสิบ เขากำลังยืนอยู่ในพระวิหาร
เป็นตัวแทนของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันผู้ซึ่งโดยความเชื่อได้เข้าไปในอภิสุทธิสถาน ณ
ตอนปลายของการพิพากษา ดังเช่นบรรดาผู้สวดขอร้องภายหลังวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 การพลาด
"ข้อเท็จจริง" ว่าเอเสเคียลอยู่ ณ ที่ใดในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ในบทที่หนึ่ง ข้อหนึ่ง ย่อมทำให้ท่านสูญเสีย
"ทิศทาง" ของตน

ภายหลังจากได้เห็นพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งทรงสำแดง ณ ริมแม่น้ำเคบาร์
เอเสเคียลก็ก้มตนลงถึงผงคลีดุจดั่งที่ดาเนียล อิชยาห์ และยอห์นได้เป็นมาแล้ว จากนั้น ตัวอย่างทั้งสี่นี้ล้วนแสดง
องค์ประกอบแห่งการเริ่มของบรรดาผู้ที่จะต้องนำข่าวสารไปยังคริสตจักรที่ไม่ยอมเห็นและไม่ยอมฟัง

มีวันที่อยู่หกแห่งในหนังสือเอเสเคียลที่กล่าวถึงกรุงเยรูซาเล็ม
ก่อนหน้านี้เราได้พิจารณาวันที่แรกและวันที่สุดท้ายซึ่งพบในบทที่หนึ่ง ข้อหนึ่งและข้อสอง

และต่อมาในบทที่สิบสี่ ข้อหนึ่ง ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงวันที่ที่สองซึ่งพบในบทที่แปด ข้อหนึ่งแล้ว
แต่กล่าวถึงเพียงในเชิงความหมายเชิงสัญลักษณ์เท่านั้น
มิได้กำหนดตำแหน่งของวันนั้นโดยเชื่อมโยงกับการล้อมและการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม
ทั้งที่หังเลมหมุนรอบแกนกลางนั้น กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายลงในปลายปี 586/585 BC และในเอเสเคียล 33:21
ผู้สืบทอดคนหนึ่งก็มาถึงพร้อมข่าวเรื่องการล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม

และอยู่มา ในปีที่สองแห่งการเป็นเชลยของเรา ในเดือนที่สิบ ในวันที่ห้าของเดือนนั้น
มีคนหนึ่งผู้หนีรอดออกมาจากเยรูซาเล็มมาหาข้าพเจ้า กล่าวว่า เมืองนั้นถูกตีแล้ว
พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้าในเวลาเย็น ก่อนที่ผู้หนีรอดคนนั้นจะมา
และได้ทรงเปิดปากของข้าพเจ้า จนเมื่อเขามาหาข้าพเจ้าในเวลาเช้า ปากของข้าพเจ้าก็เปิดออก
และข้าพเจ้ามิได้เป็นไขอีกต่อไป เอเสเคียล 33:21, 22

ในปีที่สอง เมืองนั้นถูกตีลง และเมื่อวันเอเสเคียลก็เป็นอิสระที่จะกล่าวตามเจตจำนงของตนเอง
นิมิตในเอเสเคียลบทที่แปดเกิดขึ้นในปีที่หก ดังนั้นจึงเป็นเวลาราวหกปีก่อนที่เมืองนั้นจะถูกตีลง.

ต่อมาอยู่มา ในปีที่หก เดือนที่หก วันที่ห้าของเดือนนั้น ข้าพเจ้านั่งอยู่ในเรือนของข้าพเจ้า
และบรรดาผู้อาวุโสแห่งยูดาห์นั่งอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า
แล้วพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ลงมาเหนือข้าพเจ้าที่นั่น เอเสเคียล 8:1

ในปีถัดมา ซึ่งเป็นปีที่เจ็ด พวกผู้อาวุโสได้มาหาเอเสเคียลเพื่อทูลถามพระยาห์เวห์

ต่อมาอยู่มา ในปีที่เจ็ด ในเดือนที่ห้า วันที่สิบของเดือนนั้น
มีผู้อาวุโสแห่งอิสราเอลบางคนมาทูลถามพระยาห์เวห์ และนั่งอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า เอเสเคียล 20:1

แล้วในปีที่เก้า การล้อมกรุงซึ่งกินเวลาหนึ่งปีครึ่งก็ได้เริ่มต้นขึ้น

ต่อมาในปีที่เก้า ในเดือนที่สิบ ในวันที่สิบของเดือนนั้น พระวณะของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า
บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงบันทึกชื่อวันนั้น คือวันเดียวกันนี้เอง
เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาต่อสู้กับเยรูซาเล็มในวันเดียวกันนี้ เอเสเคียล 24:1, 2

วันที่แต่ละวันเหล่านี้เป็นหมุดหมายจำเพาะของยุคสุดท้าย เพราะเปาโลกล่าวว่า
อิสราเอลโบราณเป็นแบบอย่างสำหรับผู้ที่มีชีวิตอยู่ในวาระสุดท้ายของโลก

บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ได้บังเกิดแก่เขาทั้งหลายเพื่อเป็นแบบอย่าง
และได้ถูกบันทึกไว้เพื่อเป็นคำเตือนสติแก่เรา ผู้ซึ่งอยู่ในยุคสุดท้ายของโลกแล้ว
ฉะนั้นผู้ใดที่คิดว่าตนยืนมั่นอยู่ จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าตนจะล้มลง 1 Corinthians 10:11, 12.

วันที่ทั้งหกซึ่งเกี่ยวข้องกับเยรูซาเล็มนั้น ล้วนเกิดขึ้นระหว่างวันที่แรกในบทที่หนึ่ง ข้อหนึ่ง
และวันที่สุดท้ายที่พบในบทที่สิบสี่ ข้อหนึ่ง วันที่ทั้งสองนั้นกำหนดปีที่ห้าในบทที่หนึ่ง ซึ่งคือปี 592 BC
และปีที่สิบห้าในบทที่สิบสี่ ซึ่งคือปี 573 BC ในระดับบรรทัดซ้อนบรรทัด เอเสเคียลมีเส้นหนึ่งสำหรับอียิปต์
ซึ่งรวมการอ้างอิงถึงไทร่ด้วย และอีกเส้นหนึ่งสำหรับเยรูซาเล็ม เส้นของอียิปต์มีหมุดหมายโดยตรงเจ็ดประการ
(เมื่อนับรวมไทร่) และเยรูซาเล็มมีหกประการ ควบคู่ไปกับเส้นทั้งสองนี้
ยังมีเส้นของโยสิยาห์และวัฏจักรยุบิลสี่ครั้งที่สิบเจ็ด กระนั้น
เส้นที่ถูกนำเสนอโดยปราศจากวันที่โดยตรงนั้นพบได้ในบทที่สี่
และเส้นของบทที่สี่มีวงล้อหลายวงซึ่งเอเสเคียลได้เห็นเมื่อท่านมองเข้าไปในอภิสถูถิสถาน
อีกทั้งยังอัดแน่นด้วยความจริงเชิงสัญลักษณ์หลายประการ

จำนวนสี่ร้อยสามสิบเป็นสัญลักษณ์แทนพันธสัญญาพันธันตร์ และในบทที่สี่

เอเสเคียลถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เป็นอุปมาเชิงชีวิต อุปมาซึ่งรวมถึงจำนวนสี่ร้อยสามสิบด้วย

เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเอากระเบื้องแผ่นหนึ่งมา วางไว้ตรงหน้าเจ้า และจงวาดเมืองนั้นลงบนแผ่นนั้น คือกรุงเยรูซาเล็ม แล้วจงล้อมโจมตีเมืองนั้น และสร้างป้อมปราการต่อสู่เมืองนั้น และก่อเชิงเทินขึ้นต่อสู่เมืองนั้น จงตั้งค่ายประชิดเมืองนั้นด้วย และตั้งเครื่องพังกำแพงไว้ล้อมรอบเมืองนั้นด้วย อีกประการหนึ่ง จงเอากระเบื้องเหล็กมา และตั้งไว้เป็นกำแพงเหล็กระหว่างเจ้ากับเมืองนั้น แล้วจงหันหน้าของเจ้าเข้าต่อสู่เมืองนั้น และเมืองนั้นจะถูกล้อมไว้ และเจ้าจะล้อมโจมตีเมืองนั้น นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล จงนอนตะแคงซ้ายของเจ้า และวางความชั่วช้าบาปของพงศ์พันธุ์อิสราเอลไว้บนนั้น ตามจำนวนวันซึ่งเจ้านอนอยู่บนนั้น เจ้าจะต้องรับโทษเพราะความชั่วช้าบาปของเขาทั้งหลาย เพราะเราได้กำหนดปีแห่งความชั่วช้าบาปของเขาแก่เจ้า ตามจำนวนวันนั้น คือสามร้อยเก้าสิบวัน ดังนั้นเจ้าจึงจะต้องรับโทษเพราะความชั่วช้าบาปของพงศ์พันธุ์อิสราเอล และเมื่อเจ้ากระทำครบแล้ว จงนอนอีกครั้งหนึ่งบนด้านขวาของเจ้า และเจ้าจะต้องรับโทษเพราะความชั่วช้าบาปของพงศ์พันธุ์ยูดาห์สี่สิบวัน เราได้กำหนดให้วันหนึ่งแทนปีหนึ่งแก่เจ้า เหตุฉะนั้น เจ้าจงหันหน้าของเจ้าไปยังการล้อมกรุงเยรูซาเล็ม และให้แขนของเจ้าถูกเปลี่ยนไว้ และจงพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนั้น และดูเถิด เราจะทำเครื่องจองจำมาวางไว้บนเจ้า และเจ้าจะพลิกตัวจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่งไม่ได้ จนกว่าเจ้าจะสิ้นสุดวันแห่งการล้อมของเจ้า เอเสเคียล 4:1-8.

การล้อมกรุงเยรูซาเล็มตามที่เอเสเคียลได้แสดงไว้เป็น "หมายสำคัญ"

เช่นเดียวกับการล้อมกรุงเยรูซาเล็มซึ่งนำมาโดยเศดุดอสในปี ค.ศ. 66 ก็เป็นเช่นนั้นเช่นกัน

ในการอธิบายถึงการที่พระเยซูทรงระบุถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม ซีสดอว์ไวท์แจ้งแก่เราว่า การสำเร็จโดย "ตรง" ของการทำลายกรุงเยรูซาเล็มนั้นอยู่ในยุคสุดท้าย หมายสำคัญแห่งการทำลายที่เกิดขึ้นแก่พยานทั้งสอง ซึ่งมีเนบูคัดเนซซาร์และเศดุดอสเป็นตัวแทน ซีให้เห็นว่า หมายสำคัญแห่งการล้อมนั้น คือหมายสำคัญของกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังใกล้เข้ามา

หนึ่งวันแทนหนึ่งปี

ภายในข้อพระคัมภีร์ตอนที่เรากำลังพิจารณานี้ เรายังเห็นการอ้างอิงเชิงพระคัมภีร์ของโอเมกาถึงกฎหลักสูงสุด ประการแรกแห่งการตีความคำพยากรณ์ของวิลเลียม มิลเลอร์

ในขบวนการรากฐานแห่งข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองด้วย

อัลฟาของหลักการหนึ่งวันแทนหนึ่งปีนั้นก็เป็นสัญลักษณ์ของโอเมกาเช่นกัน เพราะอัลฟาของหลักการหนึ่งวันแทนหนึ่งปีได้ถูกนำเสนอไว้ในพระธรรมกัณฑ์ดารวิถึในฐานะการทดสอบครั้งที่สิบและครั้งสุดท้าย ซึ่งอิสราเอลได้ล้มเหลว

และเพราะเหตุนี้จึงนำความตายมาสู่ตนเองในถิ่นทุรกันดารตลอดสี่สิบปีแห่งการพเนจรในถิ่นทุรกันดารนั้น

และบุตรหลานของเจ้าทั้งหลายจะพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี และจะรับผลแห่งการล่วงประเวณีของเจ้า จนกว่าซากศพของเจ้าจะสิ้นสูญไปในถิ่นทุรกันดาร ตามจำนวนวันที่พวกเจ้าได้สอดแนมแผ่นดินนั้น คือสี่สิบวัน นับวันละหนึ่งปี พวกเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าของตนสี่สิบปี และพวกเจ้าจะรู้จักการถอนคำสัญญาของเรา เราคือพระยาห์เวห์ได้ลืมนวจาแล้วว่า เราจะทำเช่นนั้นแก่ชุมชนชนชั่วร้ายทั้งหมดนี้อย่างแน่นอน คือบรรดาผู้ที่ชุมนุมกันต่อสู่เรา ในถิ่นทุรกันดารนี้พวกเขาจะถูกทำลายสิ้น และที่นั่นพวกเขาจะตาย กัณฑ์ดารวิถึ 14:33-35

นัยเชิงพยากรณ์ที่หลักการหนึ่งวันแทนหนึ่งปีถูกระบุไว้ใน การกบฏครั้งสุดท้ายของกระบวนการทดสอบสิบชั้นซึ่งเริ่มต้น ณ การข้ามทะเลแดง

และที่หลักการเดียวกันนั้นถูกประกาศอีกครั้งเมื่อเยเรูซาเล็มกำลังจะถูกล้อมและทำลาย จะต้องได้รับความเข้าใจและนำมาประยุกต์ใช้กับข้อพระคัมภีร์ที่เรากำลังพิจารณาอยู่ เช่นเดียวกับนัยสำคัญของการที่ “การล้อม” เป็น “หมายสำคัญ” ด้วย

แนวเส้นของประวัติศาสตร์ซึ่งถูกรวบรวมเข้าด้วยกันเมื่อใช้ “การล้อม” กรุงเยเรูซาเล็มเป็นหมายสำคัญนั้น จำเป็นต้องได้รับการตระหนัก เพราะมันกลายเป็นเสมือน “เพลอา” และในเชิงอุปมา หมายสำคัญแห่งการล้อมนั้นมีชื่อล่อจำนวนมากเชื่อมติดอยู่ หมายสำคัญแห่งการล้อมอาจเป็นข้อความตอนที่สำคัญที่สุดในเอเสเคียล และหมายสำคัญนี้เปิดทางให้สิ่งห้แห่ง เฝ่ายดาห์ทรงนำความสมบูรณ์ออกมาจากสิ่งซึ่งในตอนแรกปรากฏแก่เอเสเคียลว่าเป็นความสับสน “หมายสำคัญ” แห่งการล้อมนั้น หลักการหนึ่งปีแทนหนึ่งวัน และแนวเส้นเชิงพยากรณ์ที่ถูกรวบรวมเข้าด้วยกันโดยการล้อมนั้น จะต้องได้รับการพิจารณาในบริบทที่สี่ร้อยสามสิบเป็นตัวแทนของพันธสัญญาในรันดร์

พันธสัญญา

พระองค์ตรัสแก่อับรามว่า “เจ้าจงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินที่มิใช่ของตน และพวกเขาจะปรณินับติดคนเหล่านั้น; และคนเหล่านั้นจะกดขี่พวกเขาอยู่สี่ร้อยปี” ปฐมกาล 15:13

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญากับอับราฮัมผ่านกระบวนการสามชั้น และชั้นแรกในสามชั้นนั้นรวมถึงคำพยากรณ์ว่าเชื้อสายของอับราฮัมจะตกเป็นเชลยในอียิปต์เป็นเวลาสี่ร้อยปี ชั้นที่สอง อับราฮัมได้รับพิธีสุหนัต และชั้นที่สามคือการถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาบนภูเขาโมริยาห์ สี่ร้อยปีนั้นถูกระบุไว้ในอัลฟาของสามชั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำในการทรงยกขึ้นและทรงเข้าทำพันธสัญญากับชนชาติที่ทรงเลือกสรรนั้น ชนชาติแห่งพันธสัญญาที่ทรงเลือกสรรนั้นได้ถูกหยาดจากพระเจ้าเมื่อมีการเอาหินขว้างสเทเฟนจนถึงแก่ความตายในปี ค.ศ. 34 และภายหลังจากนั้น เปาโล อัครทูตผู้ทรงเลือกสรรสำหรับคนต่างชาติ ได้ระบุว่าสี่ร้อยปีนั้นเป็น—สี่ร้อยสามสิบปี

ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้น พระราชบัญญัติซึ่งเกิดขึ้นภายหลังสี่ร้อยสามสิบปีนั้น จะลบล้างพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงยืนยันไว้ก่อนแล้วในพระคริสต์ไม่ได้ เพื่อจะทำให้พระสัญญาเป็นโมฆะ ปฐมกาล 3:17

จำนวนที่เป็นตัวแทนของพันธสัญญาคือสี่ร้อยสามสิบ แต่พยานสองคนคืออับรามและซาอูล ซึ่งทั้งสองต่างได้รับการเปลี่ยนชื่อเป็นอับราฮัมและเปาโลตามลำดับ ซึ่ให้เห็นถึงช่วงเวลาสองช่วงที่แตกต่างกันซึ่งประกอบขึ้นเป็นจำนวนเต็มสี่ร้อยสามสิบ เมื่อพระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อของวิญญาณหนึ่ง นั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งความสัมพันธ์ตามพันธสัญญาระหว่างวิญญาณนั้นกับพระเจ้า ดังนั้น สี่ร้อยสามสิบปีจึงเป็นผลรวมที่เกิดจากการบวกกันของจำนวนสองจำนวนที่แตกต่างกัน ดังเช่นสี่ร้อยของอับราฮัมและการเพิ่มอีกสามสิบของเปาโล เอเสเคียลได้นอนตะแคงซ้ายเป็นเวลาสามร้อยเก้าสิบวัน แล้วต่อมาอนตะแคงขวาเป็นเวลาสี่สิบวัน เป็นการชี้ให้เห็นถึงจำนวนสองจำนวนซึ่งเมื่อนำมารวมกันแล้วได้สี่ร้อยสามสิบ

ในปฐมกาลบทที่สิบเอ็ด

พันธสัญญาแห่งความตายซึ่งบังเกิดขึ้นทันทีภายหลังน้ำท่วมโลกโดยผ่านการกบฏของนิมโรด ได้ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างพันธสัญญาสองประการ องค์ประกอบต่าง ๆ

ของหอบาเบลเป็นพยานถึงประชากรแห่งพันธสัญญาแบบชาตาคือ “จงช่วยตนเองให้รอด”
ซึ่งจะต้องถูกพิพากษาและกระจัดกระจายไป ในบทเดียวกันนั้น
ลำดับวงศ์ตระกูลของชนชาติฮีบรูได้เริ่มต้นขึ้นด้วยการกำเนิดของเอเบอร์
เป็นเครื่องหมายถึงจุดเริ่มต้นของชนชาติที่ทรงเลือกสรรไว้เพื่อเป็นตัวแทนของพันธสัญญาแห่งชีวิต
ตรงกันข้ามกับพันธสัญญาแห่งความตายของนิมโรด

เอเบอร์มีชีวิตอยู่ได้สามสิบสี่ปี แล้วให้กำเนิดเปเลก
และเอเบอร์มีชีวิตอยู่ต่อไปหลังจากให้กำเนิดเปเลกอีกสี่ร้อยสามสิบปี
และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรหญิงทั้งหลาย เปเลกมีชีวิตอยู่ได้สามสิบปี แล้วให้กำเนิดเรอู ปฐมกาล
11:16-18

ในปฐมกาลบทที่สิบ มีการกล่าวถึงเอเบอร์และเปเลกเป็นครั้งแรก

เอเบอร์มีบุตรชายสองคน ชื่อคนหนึ่งว่าเปเลก เพราะว่าในสมัยของเขาแผ่นดินโลกถูกแบ่งแยก
และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน ปฐมกาล 10:25

เปเลกหมายถึงการแบ่งแยกหรือการแยกออก และในสมัยของเปเลก การแบ่งแยกของชนสองจำพวกแห่งพันธสัญญาถูกทำเครื่องหมายไว้ด้วยประวัติของหอบาเบลและการกบฏของนิมโรด เอเบอร์มีชีวิตอยู่ถึงสี่ร้อยหกสิบสี่ปี
แต่หลังจากเปเลก (การแบ่งแยก) ถือกำเนิดแล้ว เขามีชีวิตอยู่อีกสี่ร้อยสามสิบปี
ข้อเท็จจริงทุกประการล้วนมีนัยสำคัญของมัน
และสี่ร้อยสามสิบเป็นจำนวนที่เปาโลกำหนดแก่คำพยากรณ์เรื่องพันธสัญญาของอับราฮัม
แม้ว่าจำนวนสี่ร้อยสามสิบจะสัมพันธ์กับชีวิตของเอเบอร์ภายหลังการกำเนิดของเปเลก
แต่สามสิบสี่ปีแรกแห่งชีวิตของเขาถูกกล่าวไว้ว่า “สี่และสามสิบปี” ซึ่งแน่นอนก็คือสามสิบสี่ปี
หว่าในการกล่าวอย่างเรียบง่ายถึงสามสิบสี่ปีนั้น ก็อ่านได้ว่า “สี่” และ “สามสิบ” (430)
แล้วจึงตามมาด้วยสี่ร้อยสามสิบ และต่อจากนั้น ถ้อยคำแรกที่ใช้กล่าวถึงชีวิตของเปเลกคือ “สามสิบ”

เอเบอร์เป็นรากศัพท์ของนามว่า “ฮีบรู” และนี่เป็นการกล่าวถึงชนชาติฮีบรูเป็นครั้งแรก
ผู้ซึ่งจะเป็นประชากรที่ทรงเลือกไว้แห่งพันธสัญญา เอเบอร์มีความหมายว่า “ข้ามไป”
ดังนั้นจึงเป็นแบบอย่างของประชากรแห่งพันธสัญญาผู้ข้ามจากโลกนี้ไปสู่แผ่นดินโลกใหม่
ดังที่บุตรทั้งหลายของอับราฮัมได้กระทำเมื่อพวกเขาข้ามทะเลแดงไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา
การพเนจรในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปีได้ขัดขวางการข้ามนั้นไว้ แต่เมื่อสิ้นสุดสี่สิบปี
พวกเขาได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา
อันเป็นแบบอย่างถึงการข้ามครั้งสุดท้ายของประชากรของพระเจ้า เปเลกเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ในช่วงเวลา
ที่การแบ่งมนุษย์ชาติออกเป็นประชากรแห่งพันธสัญญาสองฝ่ายได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกที่หอคอยของนิมโรด
สัญลักษณ์ของพันธสัญญาแห่งความตายของนิมโรดคือความสับสน และสัญลักษณ์ของพันธสัญญาแห่งชีวิต
ของชาวฮีบรูคือช่วงสี่ร้อยสามสิบปีแห่งชีวิตของเอเบอร์ก่อนการแบ่งแยกซึ่งเปเลกเป็นตัวแทน
ชื่อเปเลกยังบ่งชี้ความจริงเชิงสัญลักษณ์ทางตัวเลขด้วย
เพราะสี่ร้อยสามสิบปีของเอเบอร์ถูกแบ่งออกเป็นตัวเลขสองจำนวน
และเปเลกเป็นตัวแทนของการแยกความแตกต่างระหว่างสี่ร้อยกับจำนวนสามสิบ

สี่ร้อยสามสิบประกอบด้วยสองส่วน คือ สี่ร้อยปีแห่งพันธสัญญาของอับราฮัม
พร้อมทั้งอีกสามสิบปีเพิ่มเติมซึ่งเปาโลได้ระบุไว้
การเพิ่มพูนแห่งความรู้ซึ่งก่อให้เกิดการฟื้นฟูครั้งสุดท้ายของประชากรของพระเจ้า
ได้รับการเป็นตัวแทนไว้ในพระธรรมดาเนียล บทที่สิบสอง
ซึ่งสัญลักษณ์สองส่วนของพันธสัญญานี้รันดร์ได้รับการระบุไว้อย่างเฉพาะเจาะจง และได้ถูกแสดงไว้ในข้อ

9/11.

และท่านกล่าวว่า “ดาเนียลเอ๋ย จงไปตามทางของเจ้าเถิด เพราะถ้อยคำเหล่านี้ถูกปิดไว้และผนึกไว้จนถึงวาระสุดท้าย หลายคนจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ถูกทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง; แต่คนอธรรมจะกระทำความอธรรมต่อไป: และไม่มีผู้ใดในพวกคนอธรรมจะเข้าใจ; แต่บรรดาผู้มีปัญญาจะเข้าใจ และตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาเผาทุกวันจะถูกยกเลิกไป และสิ่งนำสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความรกร้างตั้งขึ้น จะมีกำหนดหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน” ดาเนียล 12:9–11

การเปิดผนึกครั้งสุดท้ายซึ่งก่อให้เกิดกระบวนการทดสอบสามชั้น ดังที่แสดงไว้ในข้อสิบว่า “ถูกชำระให้บริสุทธิ์ และถูกทำให้ขาว และถูกทดลอง” นั้น สัมพันธ์กับหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบปี ความเข้าใจของผู้บุกเบิกเกี่ยวกับข้อนี้คือ การขจัดแรงต้านของลัทธินอกศาสนาในปี 508 ได้เริ่มกระบวนการสามสิบปีที่น่าไปสู่การสถาปนาระบอบสันตะปาปาขึ้นในปี 538 ให้เป็นอาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ และจากนั้นได้ครอบครองในฐานะอาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ จนกระทั่งหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีสิ้นสุดลงในปี 1798 ช่วงสามสิบปีตั้งแต่ 508 ถึง 538 นี้ เปาโลก็ได้กล่าวถึงเช่นกันว่าเป็น “การละทิ้งความเชื่อเสียก่อน” ใน 2 Thessalonians.

ในพระธรรม 2 เธสะโลนิกา ประเด็นที่กล่าวถึงคือความสัมพันธ์ระหว่างโรมนอกศาสนากับโรมสันตะปาปา ซึ่งเป็นอาณาจักรที่สี่และที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ตามลำดับ ในบทนี้ของพระธรรมเธสะโลนิกาเองที่วิลเลียม มิลเลอร์ค้นพบว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” ในพระธรรมดาเนียลเป็นตัวแทนของโรมนอกศาสนา และมิลเลอร์ยังค้นพบต่อไปด้วยว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” ในพระธรรมดาเนียลนั้นถูกนำเสนอไว้ควบคู่กับสิ่งที้นำสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้าง หรือการละเมิดแห่งความรกร้างอยู่เสมอ สิ่งที้นำสะอิดสะเอียนและการละเมิดแห่งความรกร้างในพระธรรมดาเนียล เป็นตัวแทนของสิ่งที่ยอห์นระบุไว้ในพระธรรมวิวรณ์ว่าเป็นรูปของสัตว์ร้าย และเครื่องหมายของสัตว์ร้าย ตามลำดับ

วิลเลียม มิลเลอร์ได้วางการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ของเขาเป็นส่วนใหญ่ หากไม่ใช่ทั้งหมด บนพื้นฐานของการระบุอำนาจที่ก่อความรกร้างสองประการ ซึ่งถูกแทนไว้ว่าเป็น “เครื่องบูชาประจำวัน” (โรมนอกศาสนา) และอำนาจที่ก่อความรกร้างประการที่สอง ซึ่งถูกกล่าวถึงในสองลักษณะ คือว่าเป็นการละเมิดที่ก่อความรกร้าง (การผสมผสานระหว่างคริสต์จักรกับรัฐ) ในพระธรรมวิวรณ์—เป็นรูปสัตว์ร้าย (โครงสร้างเชิงพยากรณ์ของสันตะปาปา) และสิ่งนำสะอิดสะเอียนที่ก่อความรกร้าง (การนมัสการดวงอาทิตย์) ในพระธรรมวิวรณ์—เป็นเครื่องหมายของสัตว์ร้าย ความเข้าใจซึ่งมิลเลอร์ได้รับการนำเสนอของเปาโลใน 2 เธสะโลนิกา นั้นเป็นความเข้าใจพื้นฐานหลักประการหนึ่งของมิลเลอร์ ผู้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งรากฐานของลัทธิแอดเวนติสต์ เปาโลกล่าวว่า บรรดาผู้ที่ไม่รักความจริงตามที่นำเสนอไว้ใน 2 เธสะโลนิกา บทที่สอง คือผู้ที่ได้รับความลุ่มหลงอย่างรุนแรง

ในข้อพระคัมภีร์สามข้อของดาเนียล (Daniel 12:9–11) ความเข้าใจเชิงสัญลักษณ์ในยุคสุดท้ายไม่อาจรวมถึงการประยุกต์ใช้เรื่องเวลาได้ เพราะนับตั้งแต่วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เป็นต้นมา การประยุกต์ใช้เวลาเชิงพยากรณ์ก็ใช้การไม่ได้อีกต่อไป ข้อพระคัมภีร์ 9/11 เป็นภาพแทนของช่วงเวลาสองช่วงที่แตกต่างกัน คือสามสิบปีและหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี ตัวเลขสี่สิบและตัวเลขหนึ่งพันสองร้อยหกสิบต่างก็เป็นสัญลักษณ์ของถิ่นทุรกันดารเชิงพยากรณ์

และในเชิงพยากรณ์สามารถใช้แทนกันได้ ดังนั้น หนึ่งในสองร้อยหกสิบจึงอาจเข้าใจได้ว่าเป็นสี่สิบ และสี่สิบเป็นหนึ่งในสิบของสี่ร้อย ข้อพระคัมภีร์ 9/11 เป็นสัญลักษณ์ของจำนวนแห่งพันธสัญญาอันรันดร์ ดังที่แสดงโดยสี่ร้อย (อับราฮัม) ในความเชื่อมโยงกับสามสิบ (เปาโล) "ถิ่นทุรกันดาร" ที่แทนด้วย "หนึ่งในสองร้อยหกสิบ" สอดคล้องกับ "ถิ่นทุรกันดาร" ของ "สี่สิบ" และสี่ เป็นหนึ่งในสิบของสี่ร้อย สามสิบก็คือสามสิบ สี่ร้อยสามสิบเกิดขึ้นจากตัวเลขสี่ร้อยบวกกับตัวเลขสามสิบ ซึ่งในเอเสเคียลบทที่สี่ได้แสดงไว้เป็นสามร้อยเก้าสิบบวกกับตัวเลขสี่สิบ

ข้อพระคัมภีร์ 9/11 ในบทที่สิบสองเป็นตัวแทนของช่วงกลางแห่งสามช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ในบทนั้น และเป็นสัญลักษณ์ของพันธสัญญาอันรันดร์ซึ่งถูกเปิดเผยในวาระสุดท้าย การเปิดเผยความหมายของสี่ร้อยสามสิบในวาระสุดท้ายนั้นเกิดขึ้นในบทที่สี่ของเอเสเคียล

สิงห์แห่งตระกูลยูดาห์กำลังทรงเปิดเผยสารแห่งคำเตือนสุดท้ายแก่บรรดาผู้ซึ่งโดยความเชื่อได้เข้าไปในอิสราเอลพร้อมกับเอเสเคียล ยอห์น ดาเนียล และอิสยาห์แล้ว บัดนี้ ความจริงนั้นถูกเปิดเผยออกควบคู่ไปกับการยกบุตรดาผู้ที่ได้รับการแทนความหมายไว้ ไม่เพียงในฐานะผู้ถูกขับไล่ออกจากอิสราเอลเท่านั้น แต่ยังในฐานะธงสัญญาของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันด้วย ความจริงนั้นถูกกำหนดไว้ภายในบริบทของพันธสัญญาซึ่งแทนไว้โดยสี่ร้อยปีของอับราฮัม ควบคู่กับพันธสัญญาซึ่งแทนไว้โดยสามสิบปีของเปาโล ความจริงนั้นถูกนำเสนอไว้ในข้อ 9/11 ของดาเนียลบทที่สิบสอง ซึ่งเป็นตัวแทนของช่วงกลางแห่งสามวาระเชิงสัญลักษณ์ อันเป็นวาระที่พวกมิลเลอไรต์ได้เข้าใจอย่างถูกต้อง ความจริง 9/11 ตอนกลางซึ่งกำลังถูกเปิดเผยในดาเนียลบทที่สิบสองนั้น ได้รับการแทนไว้ในสามร้อยเก้าสิบวันและสี่สิบวันของเอเสเคียล วันเหล่านั้นถูกเปิดเผยแก่เอเสเคียลในปีที่สามสิบของวาระยูบิลีรอบที่สิบเจ็ด และเอเสเคียลในฐานะปุโรหิต เป็นตัวแทนของฐานะปุโรหิตของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ผู้ซึ่งอยู่ในการทดสอบกลาง จากการทดสอบทั้งสามประการ.

เอเสเคียล ถูกกำหนดไว้ภายในบททดสอบของพระวิหารใน "วันที่ห้า" ของ "เดือนที่สี่" ซึ่งในประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์ได้หมายถึงกึ่งกลางอย่างแท้จริง ("midway") ของช่วงเจ็ดเดือนที่เริ่มต้นขึ้นด้วยความผิดหวังครั้งแรกเมื่อวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844 และสิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคมของปีเดียวกัน

"ในฤดูร้อน ค.ศ. 1844 ระหว่างกึ่งกลางของช่วงเวลาที่ครั้งแรกเคยเข้าใจกันว่า 2300 วันจะสิ้นสุดลง กับฤดูใบไม้ร่วงของปีเดียวกัน ซึ่งภายหลังได้พบว่าช่วงเวลาดังกล่าวขยายไปถึงนั้น ข่าวสารถูกประกาศออกไปด้วยถ้อยคำตามพระคัมภีร์อย่างแท้จริงว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว!'" The Great Controversy, 398.

วันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ. 1844 อยู่กึ่งกลางในช่วงเจ็ดเดือนศักดิ์สิทธิ์ และในวันนั้น ซามูเอล สโนว์ อยู่ที่บอสตันแทเบอร์นาเคิล นำเสนอข่าวสารเรื่องเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนของเขา ที่นั่น เป็นครั้งแรกในการประกาศต่อสาธารณชน เขาได้ "ประกาศด้วยถ้อยคำแห่งพระคัมภีร์โดยตรงว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวกำลังมา!'" บัดนี้ ในเชิงสัญลักษณ์ เรากำลังยืนอยู่กับเอเสเคียลในบอสตันแทเบอร์นาเคิล ไม่นานก่อนที่การยกขบวนผู้ส่งสารแห่งเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนจะออกไปประหนึ่งคลื่นมหากระบวน การเชิงพยากรณ์ของการยกขบวนสัญญาอันรันดร์ ได้รับการเป็นตัวแทนไว้ในแนวคำพยากรณ์ของอิสลามในวิวรรณ์ บทที่เก้า เอเสเคียล บทที่สี่ จัดเตรียมพยานที่สองและบทสรุปของคำพยากรณ์นั้นซึ่งมีระยะเวลาสามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีสิบห้าวัน และเขาก็กระทำเช่นนั้นในบทที่สี่.

เราจะกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป